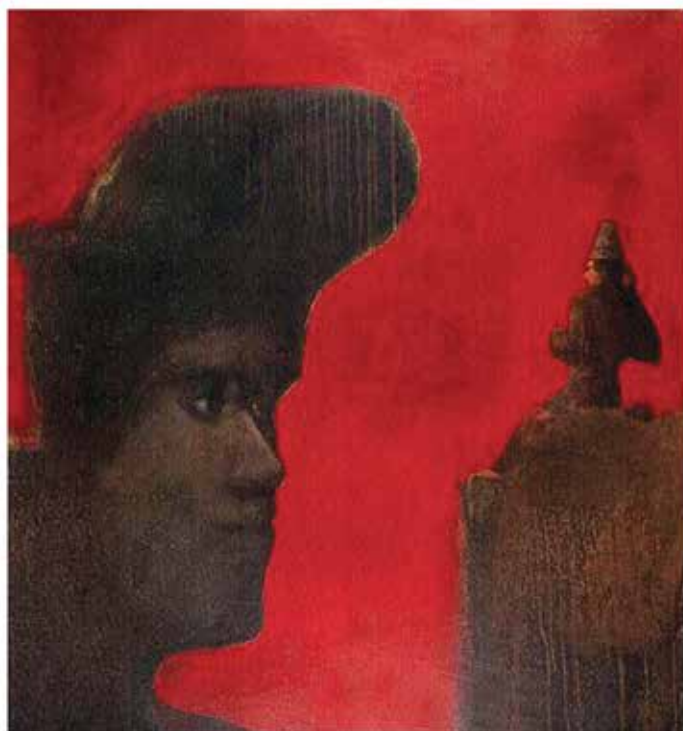

FRANZ KAFKA

AMERİKA

ROMAN

Çeviri: AYÇA SABUNCUOĞLU

♥
CAN

9.
BASKI

FRANZ KAFKA
AMERIKA

Amerika, Franz Kafka

© 2006, Can Sanat Yayınları A.Ş.

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1. basım: 2006

9. basım: Eylül 2017, İstanbul

Bu kitabın 9. baskısı 1 000 adet yapılmıştır.

Yayına hazırlayan: Şebnem Sunar

Kapak tasarımı: Ayşe Çelem Design

Kapak resmi: Komet

Kapak baskı: Azra Matbaası

Litros Yolu 2. Matbaacılar Sitesi D Blok 3. Kat No: 3-2

Topkapı-Zeytinburnu, İstanbul

Sertifika No: 27857

İç baskı ve cilt: Yıldız Matbaa Mücellit

Maltepe Mah. Gümüşsuyu Cad. Dalgıç İş Merkezi No: 3 Kat: 2

Topkapı-Zeytinburnu

Sertifika No: 33837

ISBN 978-975-07-0664-6

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM VE DAĞITIM TİCARET VE SANAYİ A.Ş.

Hayriye Caddesi No: 2, 34430 Galatasaray, İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33

canyayinlari.com/9789750706646

yayinevi@canyayinlari.com

Sertifika No: 31730

FRANZ KAFKA

AMERİKA

ROMAN

Almanca aslından çeviren

Ayça Sabuncuoğlu

Franz Kafka'nın Can Yayınları'ndaki diğer kitapları:

Dönüşüm, 1988

Dava, 1999

Ceza Kolonisinde, 2007

Babaya Mektup, 2008

Bir Kavganın Tasviri, 2009

Milena'ya Mektuplar, 2009

FRANZ KAFKA, 1883'te Prag'da doğdu. Kafka'nın ailesiyle olan ilişkisi, Yahudi asıllı oluşu, içinde yaşadığı toplum ve siyasal ortam, çevresine yabancılaşmasını kolaylaştırdı. 1906'da hukuk doktorasını tamamlayan Kafka'nın ilk yapıtları *Bir Kavganın Tasviri* ve *Taşrada Düğün Hazırlıkları*, 1912'den önce yayımlandı. 1912'den başlayarak *Dönüşüm*, *Amerika*, *Dava* adlı başyapıtları birbirini izledi. *Ceza Kolonisinde* adlı öyküsü –suç sorununu işlemesi açısından– *Dava* ile ilişkiliydi. Vereme yakalanan Kafka, 1924'te Viyana yakınlarındaki Kierling Sanatoryumu'nda öldü ve Prag'da toprağa verildi. *Şato* adlı son romanı yarım kalan Kafka, yapıtlarında çağımız insanının korkularını, yalnızlığını, kendi kendine yabancılaşmasını ve çevresiyle iletişimsizliğini dile getirdi. Kafka, tüm yapıtlarının yakılmasını vasiyet etmiş olsa da, dostu Max Brod bu isteğini yerine getirmede ve onun eserini XX. yüzyıl edebiyat tarihine kazandırdı.

AYÇA SABUNCUOĞLU, 1972'de İstanbul'da doğdu. Avusturya Lisesi'ni ve Boğaziçi Üniversitesi İngiliz Dili ve Edebiyatı Bölümü'nü bitirdi. Çevirmenlik ve kitap editörlüğü yapıyor. Bazı çevirileri: *Satranç* (Stefan Zweig), *Dokuz Buçukta Bilardo* (Heinrich Böll), *Amerika* (Franz Kafka), *Üç Deniz Öyküsü* (Joseph Conrad), *Umut Tarlaları* (José Saramago), *Kardeşimin Gölgesinde* (Uwe Timm), *Dünyanın Ölçümü* (Daniel Kehlmann), *Birbirimiz Olmadan* (Martin Walser).

İçindekiler

Ateşçi	11
Dayı	43
New York dışında bir çiftlik evi	58
Ramses'e giden yol	96
Otel Occidental	126
Robinson olayı	154
Bir sığınak	197
Oklahoma Açık hava Tiyatrosu	256
YAZAR TARAFINDAN ÇIKARILAN BÖLÜMLER	
I	281
II Brunelda'nın yola çıkışı	293

Ateşçi

Bir hizmetçi kız, onu baştan çıkardığı ve ondan çocuk sahibi olduğu için fakir anne babası tarafından Amerika'ya gönderilen on altı yaşındaki Karl Roßmann, artık yavaşlamakta olan gemide New York Limanı'na girerken çoktandır gözlediği Özgürlük Heykeli'ni birdenbire sanki güçlenen güneş ışığında gördü. Kılıç taşıyan kolu sanki yeniden yükseliyor ve gövdesinin etrafında özgür rüzgârlar esiyordu.

“Ne kadar yüksek!” dedi kendi kendine ve gemiden ayrılmak aklının ucundan bile geçmezken gittikçe kabarak yanından akan hamal seline kapılıp yavaş yavaş güvertenin parmaklığına kadar sürüklendi.

Yolculuk sırasında ayaküstü tanıştığı genç bir adam yanından geçerken, “Ee, inmeye niyetiniz yok mu?” dedi. “Ben hazırım ya,” dedi Karl ona bakıp gülerek ve taşkınlıkla, güçlü de bir delikanlı olduğundan, bavulunu omzuna kaldırdı. Ama bastonunu hafifçe sallayarak diğerleriyle beraber uzaklaşmakta olan tanıdığına doğru baktığı sırada, kendi şemsiyesini aşağıda geminin içinde unutmuş olduğunu telaşla fark etti. Halinden pek memnun görünmeyen tanıdıktan, azıcık bavulunun başında bekleme inceliğini göstermesini bir çırpıda rica etti, geri dönerken yolu bulabilmek için etrafa şöyle bir göz gezdirdi

ve aceleyle gitti. Aşağıda yolunu çok kısaltacak bir koridoru yazık ki ilk kez kapalı buldu, herhalde bütün yolcuların gemiden indirilmesiyle bağlantılıydı bu durum. Uç uca eklenen merdivenlerden, sürekli kıvrılıp duran koridorlardan, terk edilmiş bir yazı masasının bulunduğu boş bir odadan geçerek zorlu bir arayışa girişti; en sonunda gerçekten, buradan yalnızca bir-iki kere ve hep daha kalabalıkken geçmiş olduğu için, hepten yolunu kaybetti. Çaresizlik içinde, hiç kimseye rastlamadığından ve yalnızca ha bire binlerce insan ayağının sürtünmesi kulağına çarptığından ve uzaktan uzağa, hafif bir esinti gibi, artık durdurulan makinelerin son çalışmasını fark ettiğinden, etrafta dolandığı sırada karşısına çıkan ve önünde durup kaldığı rastgele bir küçük kapıya hiç düşünmeden vurmaya başladı.

“Kapı açık,” diye seslendi birisi içeriden ve Karl tam anlamıyla derin bir soluk alarak kapıyı açtı. “Niye öyle deli gibi vuruyorsunuz kapıya?” diye sordu iriyarı bir adam, Karl’a doğru düzgün bakmadan. Tepede bir yerdeki lombar deliğinden donuk, geminin yukarısında çoktan tüketilmiş bir ışık, içinde bir yatağın, bir dolabın, bir sandalyenin ve adamın dip dibe, yığılmış gibi durduğu acınacak haldeki kamaraya vuruyordu. “Yolumu kaybettim,” dedi Karl, “yolculuk sırasında hiç fark etmemiştim; ama acayip büyük bir gemiymiş.” “Evet, işte bunda haklısınız,” dedi adam hafif bir gururla ve küçük bir bavulun kilidini kurcalamaya devam etti; dilin deliğe girişini duy- mak için iki eliyle kilide bastırıp duruyordu. “İçeri gelsenize,” dedi adam, “dışarıda dikilmeyeceksiniz ya!” “Rahatsız etmeyeyim?” diye sordu Karl. “Ah, nasıl rahatsız edeceksiniz ki!” “Alman mısınız?” diye sorarak emin olmaya çalıştı Karl, özellikle İrlandalıların Amerika’ya yeni gelenler için tehlike oluşturduğunu çok duymuştu. “Öyleyim, öyleyim,” dedi adam. Karl hâlâ duraksıyordu.

O sırada adam beklenmedik bir hareketle kapı kolunu tuttu ve hızla kapattığı kapıyla birlikte Karl'ı içeriye doğru çekti. "Koridordan bana bakılmasından hoşlanmıyorum," diyerek yeniden bavulunun başına döndü adam, "her önüne gelen buradan geçerken içeri bakarsa işimiz var!" "Ama koridor bomboş," dedi rahatsız biçimde kar-yola ayağına yapışmış duran Karl. "Evet, şimdi," dedi adam. "Ben de şimdiyi kastediyorum zaten," diye düşündü Karl, "bu adamla konuşmak zor." "Yatağa uzanın, orada daha çok yer var," dedi adam. Karl elinden geldiğince yatağa tırmandı ve bu sırada sıçramak için yaptığı ilk başarısız denemeye yüksek sesle güldü. Tam yatağa çıkmıştı ki, bağırdı: "Aman Tanrım, bavulumu tamamen unuttum!" "Nerede ki?" "Yukarıda güvertede, bir tanıdık göz kulak oluyor. Adı neydi bakayım?" Annesinin yolculuk için ceketinin astarına diktığı gizli cepten bir kartvizit çıkardı. "Butterbaum, Franz Butterbaum." "Bavul size çok mu gerekli?" "Elbette." "Peki, öyleyse neden yabancı birine verdiniz?" "Şemsiyemi aşağıda unuttum ve almak için koşturdum; ama bavulu yanımda sürüklemek istemedim. Sonra da burada yolumu kaybettim." "Yalnız mısınız? Size eşlik eden kimse yok mu?" "Evet, yalnızım." "Belki de bu adamın yanından ayrılmamalıyım," diye geçti Karl'ın aklından, "daha iyi bir dostu nerede bulurum." "Şimdi bavulu da kaybettiniz. Şemsiyenin lafını bile etmiyorum." Adam sandalyeye oturdu, Karl'ın durumunu biraz olsun ilgisini çekmiş gibiydi. "Ama bavulun henüz kaybolmadığına inanıyorum." "İnanmak mutluluk verir," dedi adam ve koyu renkli, kısa, gür saçlı başını sertçe kaşdı, "gemideyken limanlarla birlikte âdetler de değişir. Hamburg'da sizin Butterbaum bavula belki göz kulak olurdu, buradaysa büyük olasılıkla ikisi de sırta kadem basmıştır." "Ama o zaman hemen yukarıya bakmam gerek," dedi Karl ve dışarı nasıl çıkabileceğini görmek

için etrafına bakındı. “Kalın,” dedi adam ve bir eliyle onu göğsünden, düpedüz kaba bir hareketle, tekrar yatağa itti. “Nedenmiş o?” diye sordu Karl sinirli bir tavırla. “Çünkü anlamı yok,” dedi adam, “birazdan ben de gideceğim, beraber çıkarız. Bavul ya çalınmıştır, ki o zaman yapacak bir şey olmaz ya da adam onu bırakmıştır, o zaman da gemi tamamen boşalınca onu daha kolay buluruz. Şemsiyenizi de öyle.” “Geminin her yerini biliyor musunuz?” diye sordu Karl kuşkuyla, boş gemide eşyaların daha kolay bulunacağı düşüncesi normalde inandırıcı gelse de, ona üstü kapalı bir tuzak gibi göründü. “Ben geminin ateşçisiyim,” dedi adam. “Geminin ateşçisi ha!” diye bağırdı Karl sevinçle, bütün beklentilerinin üzerindeydi sanki bu. Dirseğine yaslanıp adamı daha yakından inceledi. “O Slovak’la birlikte kaldığım odanın tam önünde bir lombar deliği bulunuyordu, içinden makine dairesi görülebiliyordu.” “Evet, orada çalıştım ben,” dedi Ateşçi. “Teknik konulara her zaman ilgi duymuşumdur,” dedi belirli bir düşünce akışında kalan Karl, “ve Amerika’ya gelmek zorunda kalmasaydım, ileride mutlaka mühendis olurum.” “Neden gelmek zorunda kaldınız ki?” “Boş verin!” dedi Karl bütün hikâyeyi elinin tersiyle bir kenara itmiş gibi yaparak. Bu sırada gülümseyerek Ateşçi’ye baktı, itiraf etmediği için kendisine anlayış göstermesini rica ediyordu sanki. “Bir nedeni vardır,” dedi Ateşçi, bu nedenin anlatılmasını mı istiyor, yoksa buna karşı mı çıkıyor, belli değildi. “Şimdi ben de ateşçi olabilirim,” dedi Karl, “ne olacağım annemle babamın umurunda bile değil.” “Benim yerim boşalacak,” dedi Ateşçi, kendinden emin bir tavırla ellerini pantolon ceplerine soktu ve kırışmış, köseleye dönmüş, demir grisi pantolonunun içindeki bacaklarını germek için yatağa uzattı. Karl biraz daha duvara yanaşmak zorunda kaldı. “Gemiden ayrılıyor musunuz?” “Evet, bugün çekip gidiyorum.”

“Neden ki? Hoşunuza gitmedi mi?” “Evet, koşullar bu, insanın hoşuna gidip gitmemesi fark etmiyor. Ayrıca haklısınız, hoşuma da gitmiyor. Herhalde ateşçi olmayı ciddi ciddi düşünmüyorsunuz; ama tam da o zaman kolayca ateşçi olunur. Yani size kesinlikle önermiyorum. Madem Avrupa’dayken okumak istiyordunuz, burada neden istemiyorsunuz ki? Amerikan üniversiteleri, Avrupa’dakilerden daha iyi, kıyas kabul etmez.” “Olabilir,” dedi Karl, “ama okuyacak param yok. Gerçi bir yerlerde gözüme çarpmıştı, gündüzleri bir dükkânda çalışıp geceleri okuyan biri doktor ve sanırım belediye başkanı olmuş; ama bu da büyük azim ister, değil mi? Korkarım, o bende yok. Ayrıca pek de iyi bir öğrenci sayılmazdım, okula veda etmek bana gerçekten zor gelmemişti. Hem buradaki okullar belki daha sıkıdır. İngilizcem hemen hemen hiç yok. Üstelik burada yabancılara karşı önyargılılar sanırım.” “Bunu da mı anladınız? Eh, iyi öyleyse. O zaman benim adamımsınız. Bakın, bir Alman gemisindeyiz, Hamburg-Amerika hattında çalışıyor, neden burada hepimiz Alman değiliz? Neden başmakinst Rumen? Adı Schubal. İnanılır gibi değil. Ve bu rezil herif bir Alman gemisinde biz Almanların canını çıkarıyor! Sanmayın ki...” –nefesi kesildi, elini salladı– “yakınmiş olmak için yakınıyorum. Biliyorum, sizin elinizden bir şey gelmez, kendiniz de zavallı bir çocuksunuz. Ama bu kadarı da fazla!” Masaya birkaç kez yumruğunu indirdi, indirirken de yumruğundan gözünü ayırmadı. “Bir sürü gemide görev yaptım...” –arka arkaya yirmi gemi adını tek bir sözcükmüş gibi sıraladı, Karl’ın kafası karmakarışık oldu– “kendimi gösterdim, övgüler aldım, kaptanlarımla beğendiği bir işçiydim, hatta aynı ticaret gemisinde birkaç yıl kaldığım da oldu...” –bu, yaşamının dönüm noktasıymışçasına ayağa kalktı– “ve her şeyin inceden inceye hesaplanmış olduğu, şaka bile yapılmayan bu ku-

tuda hiçbir işe yaramıyorum, hep Schubal'ın yoluna çıkıyorum, tembelin tekiyim, kovulmayı hak ediyorum, yevmiyemi, lütfumuş gibi veriyorlar. Bunu anlıyor musunuz? Ben anlamıyorum.” “Size bunu yapmalarına izin veremezsiniz,” dedi Karl heyecanla. Bir geminin sallantılı zemininde, yabancı bir kıtanın sahilinde durduğunu neredeyse hissetmiyordu artık, burada Ateşçi'nin yatağında o derece evinde gibiydi. “Kaptana çıktınız mı? Onun karşısında hakkınızı aradınız mı?” “Ah gidin, gidin artık. Sizi burada istemiyorum. Söylediğimi dinlemiyorsunuz ve bana nasihat veriyorsunuz. Kaptana nasıl çıkarım!” Bitkin düşen Ateşçi tekrar oturdu ve yüzünü iki elinin arasına aldı.

“Ona daha iyi bir öneride bulunamam,” dedi Karl kendi kendine. Burada durup nasihatler, hem de aptalca bulunan nasihatler vereceğine, gidip bavulunu getirmenin daha iyi olacağını düşündü. Babası bavulu onun olsun diye verirken şakayla karışık sormuştu: “Bakalım ne kadar tutacaksın elinde?” Ve şimdi bu sadık bavul belki de ciddi ciddi kaybolmuştu. Tek avantajı, babasının sorup soruştursa da bavulun şimdiki durumunu öğrenemeyecek oluşuydu. Gemi acentesi bavulun New York'a kadar geldiğini söyleyebilirdi yalnızca. Ama Karl bavuldaki pek kullanılmamış eşyalara acıdı, örneğin gömleğini çoktan değiştirmiş olması gerekirdi. Demek ki yanlış yerde tutumluluk etmişti; şimdi, tam da kariyerinin başında temiz giysilerle ortaya çıkması gerekirken, pis gömlekle görünmek durumunda kalacaktı. Yoksa bavulun kaybolması o kadar da kötü sayılmazdı, çünkü üzerindeki takım elbise bavuldakinden daha bile iyiydi; bavuldakini aslında acil durumlar için almış, yola çıkmasından hemen önce annesi onu elden geçirmek zorunda kalmıştı. Şimdi hatırladığı kadarıyla, bavulda bir parça Verona salamı da vardı; annesi onu fazladan koymuş,

kendisiyse yalnızca küçük bir parçasını yiyebilmişti, çünkü yolculuk boyunca iştahı kapanmış, ara güvertede dağıtılan çorba da haydi haydi yetmişti. Ama şimdi, Ateşçi'ye ikram etmek için salamın elinin altında olmasını isterdi. Çünkü böyle insanları küçük bir şey vererek kazanmak kolaydı, Karl bunu babasından biliyordu; babası iş ilişkisi içinde olduğu düşük mevkideki memurların hepsini puro dağıtarak kazanırdı. Şimdiyse Karl'ın hediye edebileceği bir tek parası kalmıştı; buna da, bavulunu kaybetmiş olabileceği gerekçesiyle, şimdilik dokunmak istemiyordu. Kafası yeniden bavula takıldı; madem bavulun peşini bu kadar kolay bırakacaktı, neden yolculuk sırasında pür dikkat başında nöbet beklemiş, bu nöbet yüzünden neredeyse uykusunu feda etmişti, şimdi bunu gerçekten anlayamıyordu. İki yatak solunda yatan ufak tefek bir Slovak'tan, bavulunu gözüne kestirdi diye sürekli kuşkulandığı beş geceyi hatırladı. Bu Slovak, Karl'ın en sonunda yorgunluktan bir an içinin geçmesini tetikte beklemişti, ki böylece gün boyunca boyuna oynadığı ya da alıştırma yaptığı uzun çubukla bavulu kendine doğru çekebilirdi. Gün içinde bu Slovak son derece masum görünüyordu; ama gece olunca zaman zaman döşeginde doğruluyor ve Karl'ın bavuluna hüznünlü bir ifadeyle bakıyordu. Karl bunu gayet net görebiliyordu, çünkü göçmen olmanın verdiği huzursuzlukla gemi yönetiminde yasaklanmasına karşın, küçük bir ışık yakıp göçmen bürolarının anlaşılmaz broşürlerini çözmeye çalışan birileri oluyordu hep. Yakında böyle bir ışık varsa Karl biraz uyuklayabiliyordu; ama ışık uzaktaysa ya da ortalık karanlıksa, gözlerini açık tutması gerekiyordu. Bu çaba onu iyice bitkin düşürmüştü, üstelik şimdi belki de tamamen boşa gitmişti. Şu Butterbaum yok mu, onu bir eline geçirebilseydi!

Derken dışarıda uzaktan o âna kadarki deliksiz ses-

sizliğin içine küçük, kısa vuruşlar çalındı, tıpkı çocukların ayak sesleri gibi; şiddetlenerek yaklaştılar, şimdiyse bir grup erkeğin sakin yürüyüşüydü. Belli ki tek sıra halinde ilerliyorlardı, dar koridorda normaldi bu. Şakırtılar duyuldu, silah sesleriydi sanki. Yatakta bavul ve Slovak'la ilgili tüm kaygılarından kurtulmuş, uykuya dalmak üzere olan Karl yerinden sıçradı ve Ateşçi'nin dikkatini çekmek için onu dürttü, çünkü alayın başı kapıya ulaşmış gibiydi. "Gemi bandosu bu," dedi Ateşçi, "yukarıda çaldılar, şimdi de eşyalarını toplamaya gidiyorlar. Artık her şey hazır, gidebiliriz. Gelin!" Karl'ı elinden tuttu, son anda yatağın üzerindeki duvardan çerçevesi bir Meryem Ana resmini aldı, ceketinin iç cebine sokuşturdu, bavulunu aldı ve Karl'la birlikte aceleyle kamaradan çıktı.

"Şimdi ofise gidip beylere fikrimi söyleyeceğim. Artık yolcu kalmadı, çekinecek bir şey yok." Ateşçi bunu çeşitli biçimlerde tekrarlardı ve yürürken ayağını yana atarak, yolun karşı tarafına geçmekte olan bir sıçanı ezmek istedi; ama onu tam zamanında ulaştığı deliğin içine daha hızlı itmiş oldu ancak. Genel olarak yavaş hareket ediyordu, çünkü bacakları uzun olmakla birlikte hantaldı.

Mutfağın bir bölümünden geçtiler; pis önlükler takmış birkaç kız -önlükleri bilerek ıslatıyorlardı- büyük teknelerde bulaşık yıkıyordu. Ateşçi, Line diye bir kıza yanına çağırırdı, kolunu onun beline doladı ve şuh bir havayla koluna yaslanıp duran kıza bir-iki adım beraberinde götürdü. "Şimdi paramı alacağım, benimle gelmek istiyor musun?" diye sordu. "Ben niye uğraşayım ki, iyisi mi sen parayı bana getir," diye cevap verdi kız, Ateşçi'nin kolunun altından sıyrılıp kurtuldu. "Bu yakışıklı oğlanı nerede düşürdün ağına?" diye seslendi, ama yanıt beklemedi. İşlerini yarıda bırakan bütün kızların güldüğü duyuldu.

Yollarına devam edip bir kapıya geldiler, küçük, altın kaplama kadın heykellerinin taşıdığı küçük bir saçak vardı yukarıda. Bir geminin iç düzeni için savurganlığı doğrusu. Karl bu civara hiç gelmemiş olduğunu fark etti, herhalde burası yolculuk sırasında birinci ve ikinci mevki yolculara ayrılmışken şimdi büyük gemi temizliğinden önce ara kapılar kaldırılmıştı. Gerçekten de, omzunda süpürge taşıyan ve Ateşçi'yi selamlayan birkaç adama rastlamışlardı. Karl bu hummalı çalışmaya şaşırды, ara güvertede haliyle pek haberi olmamıştı bundan. Koridorlar boyunca elektrik kabloları da uzanıyor, sürekli küçük bir kampana duyuluyordu.

Ateşçi saygıyla kapıya vurdu ve, "Girin!" diye seslenince, hiç çekinmeden içeri girsin diye Karl'ı bir el hareketiyle buyur etti. Karl da girdi; ama kapıda durdu. Odanın iç penceresinden denizin dalgalarını görüyordu, onların kıpır kıpır edişini seyredince beş gündür hiç durmadan denizi görmemiş gibi yüreği çarptı. Büyük gemilerin karşılıklı yolları kesişiyordu ve ancak ağırlıklarının elverdiği ölçüde dalgalara bırakıyorlardı kendilerini. İnsan gözlerini kısınca, bu gemiler aşırı ağırlıktan yalpalıyor gibi görünüyordu. Direklerinde dar ama uzun flamlar vardı, bunlar yolculuk boyunca geriliyor ama yine de sağa sola dalgalanıyordu. Savaş gemilerinden olsa gerek, top atılarak selam veriliyordu; pek de uzaktan geçmeyen böyle bir geminin top namluları, çelik kaplamalarının yansımasıyla parlayarak geminin kendinden emin, kayar gibi, yine de yana yatmış gidişiyle okşanıyordu sanki. Küçük gemilerle teknelerin filolar halinde büyük gemilerin arasındaki boşluklara girmesi, en azından kapıdan bakıldığında, ancak uzaktan gözlenebiliyordu. Ama hepsinin arkasında New York duruyor ve gökdelenlerinin yüz binlerce penceresinden Karl'a bakıyordu. Evet, insan nerede olduğunu bu odada anlıyordu.

Kafka'nın zihinlerde çoğ
açan bakışı, edebiyat
okurları için vazgeçilmez
bir buluşma noktasıdır.

Amerika, büyük yazar Kafka'nın ilk romanı. Franz Kafka'nın 1912'de yazmaya başladığı ve "Kayıp" adını verdiği bu eser, yazarın ölümünden sonra arkadaşı Max Brod tarafından 1927'de *Amerika* adıyla yayımlandı.

Ailesinden 16 yaşında ayrılarak Amerika'ya, zengin dayısının yanına giden Praglı delikanlının yaşantısını kendi ağzından anlatan bu roman, iyimser tutumuyla, Kafka'nın diğer romanları *Dava* ve *Şato*'dan belirgin şekilde ayrılır. Ancak Amerika'da, doğuştan gelen suçluluk, bireyin başa çıkamayacağı bürokratik engeller karşısındaki çaresizliği gibi Kafka'nın ana temaları, eskizler halinde olsa da, mevcuttur:

Zavallı küçük bir göçmen olarak karaya ayak basmış olsaydı, nerede kalırdı acaba? Evet, belki de onu –göçmen yasaları konusundaki bilgisine dayanarak bunu çok olası buluyordu dayı– Birleşik Devletler'e almazlardı bile, artık bir yurdu olmadığını umursamadan eve yollarlardı. Çünkü burada kimse kimseye acımazdı, Karl'ın bu açıdan Amerika hakkında okumuş olduğu şeyler de çok doğruydü; yalnızca şanslı olanlar çevrelerindeki kaygısız yüzler arasında şanslarının gerçekten tadını çıkarıyor gibiydiler.

Kapak resmi: KOMET

ISBN 978-975-07-0664-6

9 789750 706646